

Arrest

nr. 80 869 van 8 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 7 mei 2012 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 mei 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 mei 2012 om 12 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Ch. MORJANE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker die verklaarde van onbepaalde nationaliteit te zijn, diende op 21 november 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit het Eurodacverslag van 17 februari 2012 blijkt dat verzoeker reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Hongarije.

De Belgische autoriteiten richtten een verzoek tot terugname aan de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

Op 11 april 2012 hebben de Hongaarse autoriteiten ingestemd met het verzoek.

Op 2 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene verklaarde dat hij op 17.11.2011 is toegekomen in België. Op 21.11.2011 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde een onbepaald staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn te Deraa op 12.12.1983.

Uit het Eurodacverslag van 17.02.2012 blijkt dat betrokkene eerder asiel aanvraag in Hongarije. De Hongaarse autoriteiten hebben op 11.04.2012 ingestemd met de terugname van bovengenoemd persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.02.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde in eerste instantie dat hij nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 17.02.2012 en verklaarde vervolgens dat zijn vingerafdrukken in Hongarije werden genomen en dat hij gedwongen werd asiel aan te vragen. Betrokkene verklaarde dat zijn asielaanvraag in Hongarije werd afgewezen. Betrokkene verklaarde verder dat hij ergens in 2010 van Damascus naar Kamishli reisden. Vervolgens zou hij van daaruit met de bus naar Istanboel gereisd zijn. Vanuit Istanboel zou hij per vrachtwagen vertrokken zijn naar een onbekende plaats in Bulgarije. Vervolgens zou hij van Bulgarije met de vrachtwagen naar Servië gereisd zijn. Vanuit Servië zou hij naar “Békéscsaba” in Hongarije gereisd zijn. Daar zou hij in een gesloten centrum verbleven hebben van 23.09.2010 tot op een onbekende datum in maart 2011. Vervolgens zou hij van Békéscsaba met de trein naar “Diberston” gereisd zijn waar hij gedurende anderhalve maand in een opvangcentrum verbleven zou hebben. Vanuit “Diberston” zou hij vervolgens met de trein naar Boedapest gereisd zijn waar hij gedurende ongeveer twee dagen bij Palestijnen verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij vanuit Boedapest naar Roemenië gereisd zijn en vanuit Roemenië verder gereisd zijn naar Bulgarije. Vanuit Bulgarije zou hij vervolgens naar Deraa in Syrië gereisd zijn. Betrokkene verklaarde tijdens een bijkomend gehoor dd. 29.03.2012 dat hij ongeveer twintig dagen na zijn vertrek uit Hongarije in Syrië zou zijn aangekomen nadat hij per wagen van Boedapest naar Istanboel in Turkije gereisd zou zijn. Vanuit Istanboel zou hij per bus naar “Antakya” gereisd zijn. Vanuit Antakya zou hij met de wagen naar Kamishli gegaan zijn. Vanuit Kamishli zou hij vervolgens met de wagen naar Aleppo gereisd zijn om vervolgens vanuit Aleppo met de bus naar Damascus te reizen. Daar zou hij sinds februari 2011 bij familie verbleven hebben. Eind oktober 2011 zou betrokkene van Deraa naar Kamishli gereisd zijn met de auto en vervolgens vandaar te voet naar Turkije getrokken zijn. Voorbij de Turkse grens zou betrokkene de bus naar Istanboel genomen hebben en vanuit Istanboel per vrachtwagen naar België gereisd zijn waar hij rond 15.11.2011 zou zijn aangekomen.

Op basis van de resultaten in het Eurodacverslag van 17.02.2012 werd op 28.02.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening) aan de Hongaarse autoriteiten overgemaakt. De Hongaarse autoriteiten willigden dit verzoek tot terugname, na een initiële weigering en een vraag tot bijkomende informatie, op 11.04.2012 in op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij zou zijn teruggekeerd naar Syrië ergens in februari 2011 en dat hij in Syrië bij familie verbleven zou hebben tot eind oktober 2011, dient te worden opgemerkt dat betrokkene van deze verklaringen niet het minste begin van bewijs aanbrengt. Indien betrokkene zou zijn teruggekeerd vanuit Hongarije naar Syrië en daar verbleven zou hebben van februari 2011 tot oktober 2011 dan mag er op zijn minst van betrokkene verwacht worden dat hij hiervan enig begin van bewijs van kan aanbrengen, quid non (DVZ, vraag 14). Bovendien spreekt betrokkene zich tijdens één en hetzelfde gehoord tegen. Betrokkene verklaarde immers eerst dat hij van 23.09.2010 tot in maart 2011 in een gesloten opvangcentrum verbleven zou hebben (DVZ, vraag 14) om vervolgens enkele ogenblikken later te verklaren dat hij van ergens in februari 2011 bij familie in Deraa in Syrië verbleven zou hebben nadat hij vanuit "Diberston" via Boedapest, Roemenië en Bulgarije naar Syrië gereisd zou zijn (DVZ, vraag 14). Bovendien blijkt uit de informatie in het terugnameakkoord dat de Hongaarse autoriteiten op 11.04.2012 overmaakte aan de Belgische autoriteiten dat bijkomend onderzoek uitwees dat betrokkene alleszins tot 20.04.2011 in het opvangcentrum van Debrecen verbleef waardoor de verklaringen van betrokkene dat hij ergens in februari 2011 vanuit Hongarije naar Syrië zou zijn teruggekeerd niet langer aannemelijk zijn. Dat betrokkene bovendien op illegale wijze zou zijn teruggekeerd naar van Hongarije naar Syrië nadat zijn asielaanvraag in Hongarije zou zijn afgewezen, is bovendien weinig geloofwaardig. De vage verklaringen van betrokkene aangaande zijn verklaarde vertrek vanuit Hongarije naar Syrië met betrekking tot de tijdstippen en het totale gebrek aan bewijzen van dit verklaarde vertrek alsook van zijn verklaarde verblijf in Syrië laten niet langer toe nog enig geloof te hechten aan de verklaringen van betrokkene dat hij het grondgebied van de Lid-Staten zou hebben verlaten, laten staan dat hij die voor meer dan drie maanden zou hebben verlaten. De door betrokkene aangebrachte documenten, met name een kopie van een geboorteakte, een attest van afkomst van de PLO, dd. 07.04.2009 en een attest van afkomst afgegeven door de "General Delegation of Palestine to the EU, Belgium and Luxemburg" dd. 22.011.2011 zijn niet van die aard hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht te plaatsen. De eerste twee documenten dateren immers van voor de asielaanvraag in Hongarije en het derde document is uitgegeven op 22.11.2011 in Brussel en dus na de asielaanvraag van betrokkene in België en vormen geen bewijs van een de verklaarde terugkeer. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.02.2012 in eerste instantie verklaarde dat hij nergens anders asiel aanvraag (DVZ, vraag 13). Pas na confrontatie met de gegevens uit het Eurodacverslag van 17.02.2012 gaf betrokkene aan dat zijn vingerafdrukken in Hongarije genomen werden en dat hij gedwongen werd om asiel aan te vragen (DVZ, vraag 13 & 14). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat de verklaring van betrokkene dat hij gedwongen werd om asiel aan te vragen weinig aannemelijk is. De Hongaarse autoriteiten hebben er immers geen enkel belang of voordeel bij om iemand te verplichten of te dwingen om asiel aan te vragen. Dat betrokkene bovendien pas aangeeft dat hij in Hongarije gedwongen zou zijn om asiel aan te vragen nadat hij geconfronteerd werd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 17.02.2012 waaruit blijkt dat betrokkene in Hongarije asiel heeft aangevraagd, legt dan ook een hypotheek op de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen dat hij in Hongarije gedwongen zou zijn om asiel aan te vragen.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn

2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.02.2012 dat hij geen familie in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Op basis van het bovenstaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.02.2012 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat hij geen geld meer heeft om verder te kunnen en dat indien hij zou kunnen hij verder zou reizen naar Noorwegen (DVZ, vraag 19).

Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Hongarije, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij niet terug wil omdat hij er reeds werd afgewezen en dat hij niet terug wil omdat hij in Hongarije als crimineel behandeld zal worden en dat hij in Hongarije eveneens werd opgesloten en er vervolgd zou worden omdat hij twee maal het land illegaal wou binnenkomen en dat hij er werd opgepakt en opgesloten in afwachting van zijn proces (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze aangehaalde redenen op geen enkel moment aannemelijk maakt. Het feit dat zijn asielaanvraag er zou zijn afgewezen is op zich niet automatisch een inbreuk op de Vluchtelingenconventie van Genève, de geldende Europese regelgeving of art. 3 van het EVRM. Dat betrokkene in Hongarije als crimineel behandeld zou worden, maakt hij evenmin op enige wijze aannemelijk. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat indien hij zou zijn opgesloten in Hongarije dat dit een inbreuk inhield op de geldende Internationale en/of Europese regelgeving. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat een eventuele opsluiting automatisch een inbreuk betekend op art. 3 van het EVRM. De verklaringen van betrokkene dat hij in Hongarije vervolgd zou worden omdat hij tweemaal illegaal het land zou zijn trachten binnen te komen en dat hij werd opgepakt en opgesloten in afwachting van zijn proces maakt betrokkene evenmin op enige wijze aannemelijk. Bovendien dient te worden opgemerkt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije zijn derhalve niet als gerechtvaardigd te beschouwen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand stelde betrokkene dat hij geen gezondheidsproblemen heeft (DVZ, vraag 20). Er zijn dan ook geen concrete redenen dat betrokkene verhinderd zou zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten.”

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112).

Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, EHRM 5 februari 2002, Čonka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief.

Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de

schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2.3. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een

verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbaar termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering; zij verblijft in het centrum 127 bis te Steenokkerzeel. De vlucht is voorzien op 10 mei 2012.

Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door verwerende partij.

In casu is verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Een vlucht naar Hongarije wordt voorzien op 10 mei 2012. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief.

Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Het middel

In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM in samenhang met artikel 13 van het EVRM.

Verzoekende partij betoogt (zie het verzoekschrift, p. 17) dat zij in geval van terugkeer naar Hongarije daar als een crimineel zal worden behandeld en zeker zal worden gedetineerd; dat zij aldaar al werd gedetineerd.

In het verzoekschrift wordt ook vermeld dat verzoekende partij in hongerstaking is.

Verzoekende partij stelt dat zij aan de hand van internationale rapporten kan bewijzen dat er in Hongarije sprake is van een systematische praktijk van ontorende en onmenselijke behandeling van asielzoekers die worden gedetineerd en die het voorwerp uitmaken van de Dublin procedure "Dublin returnees".

Verzoekende partij stelt (zie het verzoekschrift, p. 15) dat het vermoeden van eerbiediging van het EVRM, als gevolg van de ondertekening van internationale verdragen door een andere Europese lidstaat, niet kan worden weerhouden als verzoeker het begin van bewijs aanbrengt dat er een risico bestaat tot schending van artikel 3 EVRM in geval van verwijdering naar een lidstaat.

Volgens haar (zie het verzoekschrift, p. 16) dienen Europese lidstaten een positieve verplichting te hebben om informatie te verkrijgen over de werking van het asielbeleid in andere Europese landen; Verzoekende partij citeert uit het rapport van UNHCR van april 2012 "Observations on the situation of asylum-seekers and refugees in Hungary", uit het rapport van het Hungarian Helsinki Committee van april 2011, het rapport van Migreurop, uit het rapport van Committee for the Prevention of Torture van 2010, uit het rapport van het UNHCR, uit het rapport voor 2009 van het Department of State of the United States, uit besluiten van 2006 en uit een rapport van 2007 van het Europees Parlement.

Zij laat gelden (zie het verzoekschrift, p. 21) dat zij deel uitmaakt van een kwetsbare groep, namelijk asielzoekers onder Dublin, in Hongarije en er aldus een risico bestaat om te worden onderworpen aan onmenselijke en onterende behandelingen.

Zij stelt dat de rapporten die zij aanbrengt het vermoeden weerleggen dat Hongarije als Europese lidstaat de mensenrechten van deze kwetsbare groep, zal eerbiedigen.

Zij voegt er aan toe dat de Belgische autoriteiten te minste aan de Hongaarse autoriteiten waarborgen hadden moeten vragen om niet over te gaan tot een automatische detentie, dat ze haar asielaanvraag zullen behandelen, dat zij toegang zal krijgen tot een advocaat, dat zij een daadwerkelijk rechtsmiddel zal krijgen om de verdedigbare grief te laten behandelen.

Zij verwijst naar een arrest van 30 augustus 2011 van de Raad en naar een arrest van 31 december 2010 van de Kamer van Inbeschuldigingstelling.

Uit deze uittreksels van rapporten en besluiten blijkt dat asielzoekers soms in detentie worden gehouden, dat de detentiecondities soms te wensen overlaten.

De geciteerde informatie kan beschouwd worden als algemeen gekende informatie.

3.3.2.2. Beoordeling

3.3.2.2.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM:

3.3.2.2.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.3.2.2.1.2. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

3.3.2.2.1.3. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale

organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.3.2.2.1.4. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

3.3.2.2.1.5. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2.1.6. Het risico op een onmenselijke behandeling ingevolge de Hongaarse asielprocedure wordt door de verzoekende partij voor het eerst aangevoerd in haar verzoekschrift.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij op enig moment aan de Belgische instanties zou hebben te kennen gegeven dat zij in Hongarije aan mishandelingen zou zijn blootgesteld.

De Raad verwijst vooreerst naar de motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken, pas na confrontatie op 23 februari 2012 met de gegevens uit het Eurodacverslag, toegaf in Hongarije asiel te hebben -moeten aanvragen- aangevraagd, wat als ongelooftwaardig werd bestempeld.

Met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling die een verzet tegen of een overdracht naar Hongarije zouden rechtvaardigen, blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij er reeds werd afgewezen en als crimineel beschouwd zal worden en opgesloten omdat hij dit land illegaal was binnengekomen en opgesloten in afwachting van het onderzoek.

Verzoeker maakt in acht genomen wat voorafgaat, niet aannemelijk dat zijn asielaanvraag is afgewezen, dat hij als crimineel zal worden behandeld, dat hij opgesloten zal worden, en dat deze eventualiteiten een inbreuk betekenen op artikel 3 EVRM.

Waar verzoekende partij thans voor het eerst betoogt dat zij tot de groep behoort van de asielzoekers en in het bijzonder 'Dublinreturnees' die in detentie worden vastgehouden, komt het aan de verzoekende partij om het risico dat uit een terugkeer naar Hongarije zou kunnen voortvloeien op een concrete op haar betrokken manier aannemelijk te maken. Zij blijft daartoe in gebreke.

Een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen over de behandeling van asielzoekers in Hongarije, zonder dat de verzoekende partij deze op haar eigen concrete situatie betreft, volstaat niet om het voorgesloten risico aannemelijk te maken.

De verwijzing naar een aantal rapporten ook al zijn de rapporten afkomstig van gezaghebbende bronnen, volstaat niet in deze.

Waar verweerder op grond van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel terecht lijkt te kunnen zijn uitgegaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling naar Hongarije kan worden teruggeleid, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten, komt het de verzoekende partij toe om met concrete, pertinente en actuele gegevens aan te tonen dat, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zij zou worden blootgesteld aan een behandeling die gelijkstaat aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

Er is *prima facie* geen reden om te besluiten dat de Hongaarse autoriteiten verzoekende partij geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure.

Evenmin kan op het eerste gezicht niet worden vastgesteld dat de asielprocedure in Hongarije dusdanige gebreken vertoont dat zonder dat bijkomende garanties dienen te worden gevraagd, het risico zou bestaan dat verzoekende partij met miskennis van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat haar asielaanvraag werd behandeld naar haar land van herkomst zou worden gerefugeerd.

Prima facie maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk en lijkt zij geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Aan het bestuur kan niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met het attest van 7 mei 2012 dat aangeeft dat verzoeker verklaarde dat '*de omstandigheden in Hongarije allesbehalve menselijk waren*' gezien dit pas ter terechtzitting werd neergelegd.

3.3.2.3 In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het

moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

In casu zet de verzoekende partij uiteen (zie het verzoekschrift, p. 4):

“Verzoeker brengt een begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Hongarije, hij het voorwerp zal uitmaken van een onmenselijke en ontorende behandeling en dat het onzeker is dat zijn asielaanvraag zal worden behandeld door Hongarije.

In casu is het belangrijk om te steunen op algemeen bekende feiten om inzicht te krijgen in de feitelijke en procedurele verloop eenmaal verzoeker aangekomen is in Hongarije.

Op basis van algemene rapporten kan gesteld worden dat tijdens de voormelde procedure, verzoeker onderworpen zal worden aan een onmenselijke dan wel ontorende behandeling in de zin van artikel 3 en een schending van artikel 13 EVRM.

Dat algemene rapporten immers volstaan om een begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep, anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort.”

Verzoekende partij verwijst naar de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland en stelt dat het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM vanwege de Italiaanse autoriteiten volgens haar als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan aangemerkt worden.

Zij haalt nog aan dat zij afkomstig is van Deraa (Syrie) en van onbepaalde nationaliteit is, dat haar asielaanvraag in Hongarije niet meer zal worden onderzocht, dat zij zal teruggedreven worden naar haar herkomstland waar een situatie van willekeurig geweld heerst en dat het UNHCR gevraagd heeft alle repatriëringen naar Syrië stop te zetten.

Dat verzoekende partij ook een schending van artikel 13 EVRM inroept; dat zij in Hongarije niet over beroepsmogelijkheden zal beschikken om haar asielaanvraag te laten onderzoeken en om de detentiemaatregel aan te vechten.

Een schending van artikel 13 EVRM wordt niet aangetoond, nu huidige vordering een effectief rechtsmiddel; uitmaakt.

Uit wat voorgaat volgt dat met dit betoog, dat bestaat uit het poneren van blote en hypothetische beweringen op basis van algemene informatie zonder nadere concrete duiding hoe deze betrekking hebben op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij die zich in vaagheden en onduidelijkheden over het door haar beleefde in Hongarije omhult, op generlei wijze het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van haar met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond. Bijgevolg beperkt de verzoekende partij zich tot aantijgingen die niet volstaan om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.4.2. Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij wordt aangetoond. De blote beweringen waartoe de verzoekende partij zich beperkt volstaan niet om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is ook niet voldaan aan deze voorwaarde om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verwerpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE